

АБОНАМЕНТЪ:

За България { год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство „ 40 л.

Единъ брой 20 стот.

Телефонъ № 368.

ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВѢТЪ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по спора-
зумение.

Адресъ:

в „ДОБРУДЖА“ — площадъ
„Черна Джамия“ № 5.

Излиза:

сряда и събота.

Ракописи не се връщатъ.

Нашитъ и ромжнскитъ права върху Добруджа.

По поводъ на ромжнския мемоаръ до мирната конференция.

Коментирайки мемоара на ромжнското правителство, който е билъ занесенъ въ Парижъ отъ министъръ Ангелеску, в „Универсул“ повдига два въпроса: 1) че етническата граница на българитъ почвала на западъ отъ линията Русе—Шуменъ—носъ Емине и 2) че българскиятъ елементъ въ сѣверна Добруджа е прѣселенъ отъ Бесарабия и южна Русия, слѣдователно, неговитъ духовни връзки съ българското царство сж слаби.

Доказателствата, че българската етническа граница започва задъ линията Русе—Шуменъ—носъ Емине вѣстникътъ дѣри въ това, че имената на селата и вѣзетата отъ ромжнитъ прѣзъ 1913 година частъ отъ Добруджа сж турски, а не български. Споредъ статистиката на вѣстника, въ окръга Добричъ 218 села иматъ турски имена, 40 — български и 3 — ромжнски, а въ Силистренски окръгъ — 128 села сж съ турски имена, 13 — съ български и 9 — ромжнски. Кои села вѣстникътъ смята съ ромжнски имена, не знаемъ. Това въ сѣщность не е и важно въ случая, защото не говори за ромжнскитъ права, които тѣ се мжчатъ да защищаватъ. Никой разумеень човѣкъ нѣма да се намѣри да твърди, че 12 ромжнски имена на села даватъ право на Ромжния да владѣе 346 села. Спорътъ е за турскитъ и български имена на селата.

Въ положението на бр. 214 на в. „Добруджа“ много справедливо се забѣлзва, какво турскитъ имена на селата се дължатъ на обстоятелството, че тия села сж отъ по-новъ произходъ. „Добруджа“, казва се тамъ, е опустошавана нѣколко пѣти и слѣдитъ отъ тия опустошения се намиратъ по запустѣлитъ кладенци, съ които е пълна Добруджа и по тѣй нареченитъ „юртлуци“ (мѣста на стари селища). Сегашнитъ села — това се вижда по имената имъ — сж заселени около кѣшлитъ на силнитъ и богати турци, подъ чието покровителство сж се поставили българитъ. Справедливо е, защото имената на селата сж имена на турци съ прибавление „кой“ (село), „орманъ“ (гора), „кѣшла“ и пр. (Вензъ-кой, Хамза аларъ, Кара-кѣшла, Джеферт-ючъ-орманъ, Мурсалъ-кой, Евз-бей — и все отъ тоя родъ). Въ случая е важно населението, а числото на това население, и споредъ рапортитъ на силистренския и добричкия префекти, говори въ полза на българския етнически арактеръ на областта.

Ако е въпросъ за имената на селата, цѣла сѣверна Гърция и източната частъ на Албания е пълна съ български имена. Въ самата Ромжния пѣкъ тѣ сж толкова много, че по логиката на „Универсул“, ние би трѣбвало да претендираме, освѣнъ за цѣли области отъ ромжнското крад-

ство, и за цѣлия Букурещки окръгъ. Край рѣката Джмбавица, съ българско име, се редятъ селата: Богату Калугари, Мѣнастире, Пунадая, Селище, Извоареле, Чумаци, Гостинаре, Колибаши, Грѣдище, Копачени, Видра, Добрени, Обедени, Черника, Извоарелунуй, Пипери, Кежешчи, Бѣлчугато Бранещи, Слободзея, Веру, Размиреши, Чермени, Скакешчи, Замница, Сухоя, Кокалово, Войвода, Шопя, Слобозя, Раковица, Дашево, Орля, Водистрица, Бистрецулъ и пр. и пр. — безкрай български имена, за които, обаче, на никого въ България не е идвало на умъ да претендира, а ромжнитъ претендиратъ за селата съ турски имена. Само това е достатъчно да изтъкне добросѣвѣстността на ромжнитъ.

Но тѣя хора сж си турнади перде на очитъ и не държатъ смѣтка за нищо. „За да не падне и най-малко съмнѣние (думата е за ромжнскитъ права въ сѣверна Добруджа), пише „Универсул“, авторитъ на мемоара изнасятъ наедно съ даннитъ за националноститъ и такива за земята слѣдъ турското владичество, когато Добруджа бѣше окупирана отъ Ромжния.

Какви данни сж дадени за националноститъ, не знаемъ, понеже мемоара не е публикуванъ. За земята, вѣстникътъ по-надолу пише: „Работитъ по провѣрката на документитъ за собственостъ (крѣп. актове) на селанитъ, привършени въ 1882 год. — прѣди 36 години — установяватъ: за окръга Тулча — 26,014 хектара земя сж били ступанисвани отъ 4,460 ромжни, 29,250 — отъ 3,900 — българи, 12,640 — отъ 2,295 турци и татари и пр.; за окръга Кюстенджа — 14,624 хектара сж стопанисвани отъ 2,289 ромжни, 10,538 — отъ 1,337 българи, 75113 — отъ 6,609 турци и татари“ и пр. Въ цѣлата провинция ромжнитъ собственици сж били 6,749 съ 40,638 хектара, а българитъ — 5,237 съ 39,798 хектара.

За стойността на ромжнскитъ статистики може да се сжди отъ факта, че тѣ намѣриха съ десѣти и стотици ромжни и въ Балчикъ, и въ Добричъ, и въ селата на цѣла южна Добруджа, дѣто ромжнинъ не е стѣпвалъ даже като овчаръ. Понеже статистикитъ имъ сж нуждни да оправдаятъ експроприирането на чуждото тѣмъ население, тѣ ги фалшифициратъ, както попадне. При все това, и тѣй фалшифициранитъ статистики, не само не говорятъ за нѣкакви „неуспорими“ ромжнски права въ сѣверна Добруджа, но показватъ, че ромжнскитъ политици отъ 1879 година сж били прави, като сж считали Добруджа за чужда на Ромжния страна, и по география, и по етнография.

Но има и друго. Лаховари, успорѣйки правото на сѣрбитъ да искатъ Банатъ, имъ казва, че тѣ трѣбвало да бждатъ по-отстъпчиви, понеже подъ тѣхно владичество оставали 300,000 ромжни. Зѣщо ромжнитъ не приложатъ тая максима и спрямо себе си и защо не отстъпятъ Добруджа сѣрцу българитъ, които тѣ владѣятъ въ Бесарабия и въ самата Ромжния и които сж тройно и четворно повече, отколкото ромжнитъ въ Добруджа?

Двѣ думи и за твърдението, че българитъ въ сѣверна Добруджа сж прѣселени отъ Бесарабия и южна Русия. Тѣя миним прѣселници и споредъ ромжнската статистика, която прѣдадохме по-горѣ, сж дѣшлие още въ турско време и, слѣдователно, установяването на единъ такъв фактъ не може да ползува ромжнитъ, освѣнъ — както вече казахме — за да изтъкнатъ, че духовнитъ връзки между тия българи и ония отъ царството не сж здрави. На това ние ще възразимъ, че въ борбитъ за духовното и политическо освобождение на България тулчаници и въобще българитъ отъ сѣверна Добруджа сж вземали по-живо участие даже отъ българитъ въ стара България. Могатъ ли ромжнитъ да ни посочатъ поне единъ такъвъ случай за себе си?

ПРОТЕСТЪ

противъ присѣдиняване Бесарабия къмъ Ромжния.

Централниятъ комитетъ за възраждането на Русия, съ сѣдалище Одеса, имайки прѣдъ видъ многото емигрирали руси отъ Бесарабия, слѣдъ дълго и всестранно обсъждане положението на работитъ въ Бесарабия, зема въ слѣдното рѣшение:

1. Влизането на ромжнскитъ войски въ прѣдѣлитъ на Бесарабия имаше изключителната цѣль да въдвори порядъ и борбата съ анархията; при това, отъ ромжнска страна биде направено официално изявление за абсолютно ненамѣсване по вътрѣшнитъ работи на тоя край, а отъ страна на сѣюзното командване послѣдва опрѣдѣлено потвърждение за вѣременното окупиране отъ Ромжния.

2. Обаче, въ явното отстъпване отъ прогласения принципъ, подъ непосредственото въздѣйствието на ромжнскитъ власти, биде прокаранъ тѣй наречения „актъ за присѣдиняване Бесарабия къмъ Ромжния“. Този актъ произлиза отъ съвършено отъ никого неупълномощена организация „Сѣнтулъ Царей“, съставена не възъ основа на едно широко народно правителство, но избрана отъ една незначителна частъ отъ населението. Тя не прѣдставлява никакъ истинската воля на бесарабското население.

3. Опирайки се на споменатия актъ, ромжнската властъ почна да прокарва въ Бесарабия цѣла система репресии и насилия, винаги съпроводени съ масови интернирания и арестии, въ задушаване свободата на словото и събранията, въ разтуряне градскитъ и окръжнски сѣвети, въ скриване една националностъ противъ друга, въ подкороросване антиеврейски погроми и пр. При това, ромжнското правителство почна съ сила да прокарва романизацията на всичкия мѣстенъ животъ, остави ромжнската администрация безконтролно да граби и обира мѣстното

население и остави ненаказани войсковитъ ромжнски части за вършенитъ грабежи, безчиния и побои надъ населението въ цѣла Бесарабия.

4. Всички тия мѣроприятия прѣдизвикаха всеобща умраза въ широкитъ кръгове на мѣстното население и породиха постоянни въстания въ сѣрдата на докаранитъ до отчаяние народни маси. Рѣшителнитъ отпоръ противъ тия своеволия и безчинства биде заявенъ отъ упълномощенитъ прѣдставители на мѣстното население, избрани възъ основа на всеобщото избирателно право, за оставяне Бесарабия въ състава на възраждаща се Русия.

Като зема въ внимание указанитъ факти и сложилитъ се въ Бесарабия отношения, сѣюзътъ за възраждането на Русия категорично отхвърля всѣкакъвъ опитъ за отдѣлене Бесарабия отъ руското господарство и присѣдиняването ѝ къмъ Ромжния и съ всички сили и сѣрдства протестира противъ всичкото, що се извършва сега въ Бесарабия, като настоява прѣдъ сѣюзнитъ държави:

а) За прѣкръчване вършенитъ въ цѣла Бесарабия беззаконни репресии, насилия и екстернирания, да се защити човѣшката свобода и независимостъ и да се възстанови дѣйността на сжществуващитъ въ 1917 г. разтурени органи на градскитъ и окръжни самоуправления.

б) Най-скорошното оттегляне на намиращитъ се въ прѣдѣлитъ на Бесарабия ромжнски войски и замѣнянето съ други въоръжени сили (сѣюзни или руски).

в) Да се прѣдостави право бесарабското население, независимо отъ ромжнското правителство, да има свое независимо прѣдставителство въ прѣдстоѣщитъ сѣвѣщания (на Принкиповитъ острови и въ послѣдующитъ сѣвѣщания) сѣвѣстно съ прѣдставителитъ отъ другитъ части на Русия.

Балканскитъ въпроси.

Балканската конфедерация. Споредъ „Морнингъ Постъ“, Венизелосъ по въпроса за балканската конфедерация заявилъ, че за сега е възможно само икономическото групиране на Гърция, Сърбия, Ромжния и Чехо-Славия.

Албанцитъ за грѣцкитъ претенции. Прѣдседателтъ на вѣременното правителство въ Албания Турханъ паша е изпратилъ до в. „Таймсъ“ единъ отговоръ по поводъ претенциитъ на Венизелосъ върху сѣверния Епиръ. Турханъ паша отхвърля, като съвършено необосновани, грѣцкитъ искания относно сѣверния Епиръ и изтъква, че албанцитъ иматъ основания да претендиратъ даже на части отъ южния Епиръ.

Въпросътъ за Кавала. Грѣцкитъ пълномощенъ министъръ въ Парижъ г. Романосъ е направилъ изявление прѣдъ кореспондента на „Дейли Мейлъ“, въ които, между другото, е казалъ: Слѣдъ свършването на линията София — Кавала послѣдното пристанище, останало въ рѣцѣтъ на Гърция, би могло да извършва сжщата служба, каквато извършваше Солунъ на сѣрбитъ по сключения, въ 1914 год. договоръ между Гърция и Сърбия (единъ видъ свободно пристанище за сѣрбския хинтерландъ).

Въпросътъ за Цариградъ. „Морнингъ Постъ“ съобщава, че Венизелосъ въ една своя рѣчь въ Парижъ е прѣдложилъ Цариградъ за столица на лигата на народитъ, по споредъ него най-естественото разрѣшение на цариградския въпросъ било Цариградъ и цариградския вилаетъ да се дадатъ на грѣцитъ.

Такива, каквито сме си.

Прѣстѣпността у ромѣнѣ и у насъ.

Никога ние не сме си позволявали да сѣмтаме, че нашиятъ народъ притежава свѣрхестествени качества и че неговитъ придобивки въ областта на културата сѣ значителни въ сравнение съ времето, прѣзъ което сѣ създадени. Като изключимъ периода на войната, прѣзъ който частъ отъ нашия печатъ, за нещастие, насаждаше гибелнитъ чувства на националното самохвалство, прѣзъ всичкото останало време нашиятъ народъ не само не е надѣнявалъ, но винаги е подѣнявалъ духовнитъ си качества и културнитъ си блага. И тоя му не толкова критически, колкото скептически погледъ на нѣщата го е прѣдпазвалъ отъ увлечението да гледа съ прѣзрѣние на чуждото и да излиза до степенѣта на абсолютно свѣршенство своето. Недостатѣцитъ и принижеността на тоя скептицизмъ ние тукъ не ще сочимъ. Ние го констатираме съ единствената цѣль, да не бждатъ криво изтъкувани сѣдѣщитъ редове.

Никога единъ народъ не е билъ тъй много и тъй безосновно черненъ, като нашия. За нашитъ сѣсѣди, а покрай тѣхъ и за тѣхнитъ приятели, думата българи е станала синонимъ на кръволокъ. Хиляди и хиляди специални издания и фотографии сѣ залѣли сѣбѣ и искатъ да му втъпятъ убѣждението, че българското плѣме е съставено само отъ човѣкоядци. И, нека не криемъ, усилията на визираната пропаганда не оставатъ безрезультатни. Ние знаемъ, че лекомислието никога не е било чуждо на широкия свѣтъ и че, слѣдователно, нѣмаме основанието да очакваме отъ него трѣзвостъ при прѣцѣпката на изкусно инспириранитъ обвинения. Но сѣжсѣврѣменно не бива да си правимъ иллюзии, че защитаваме добръ справедливата си кауза, като отричаме безусловно всичко, въ което се обвиняваме. Има факти, които не само не бива да бждатъ отричани, но признанието на които е абсолютно необходимо, за да бжде манифестирано непрѣодолимото отврѣщение на народа ни отъ изстѣпленитѣ на нѣколко облѣчени въ властъ криминални типове, които днесъ сѣ изправени да отговарятъ прѣдъ законитъ на страната ни.

Би било чудовищно да се допусне, че признанието на безспорнитъ факти ще подкрѣпи безосновнитъ обвинения. Напротивъ, то ще отдѣли единитъ отъ другитъ и ще даде възможностъ на разумъ да види, какъ свѣтлината на истината е погубена отъ мрака на клеветата.

Безспорно, войната внася голѣми сътрѣсения въ психологията на маситъ. Тя притягва въ голѣма степенъ чувството имъ на отговорностъ и дава извѣстенъ просторъ за проява на тъмнитъ имъ инстинкти. Въ тая посока тѣ дѣйствуватъ еднакво надъ всички нации, макаръ и резултатитъ на това дѣйствие да не сѣ навсѣкждѣ еднакви, защото различна е и съпротивата, която то срѣща въ моралнитъ сили на всѣка

отъ воюващитъ нации. Чувството на законностъ и отговорностъ, безспорно, е много по-големо у културнитъ нации. Войната не притежава цародѣлната сила да направи всички въ еднаква степенъ лоши. И срѣдъ вихъра на нейнитъ безумия различieto въ общата култура на воюващитъ се проявява.

Прѣстѣпнитѣ въ мира, не ставатъ добродѣтели въ войната. Но добродѣтелта въ мира, все-таки запазва качествата си и въ войната. По-конкретно казано, войната не притежава свѣрхестествената мощъ да прѣвърща добродѣтелитъ на единъ народъ въ пороци и пороцитъ му въ добродѣтели. Най-много, което тя може да направи, и което въ сжщностъ прави, то е да намали добродѣтелитъ му и да увеличи пороцитъ му, но не да унищожи и единитъ и другитъ.

И, ако баснитъ подлежатъ на опровержение, то научнитъ резултати не търпятъ такива. И тѣ, за щастие, поставятъ въ една истинска свѣтлина и насъ и нашитъ сѣсѣди.

Прѣдъ мене е официалното издание на ромѣнското министерство на индустрията и търговията: *Anuarul Statistic al României*. 1912 год.

Прѣзъ 1909 год. въ Ромѣния сѣ били осждени за прѣстѣпления отъ различенъ характеръ 353,913 лица. У насъ за сжщото време сѣ осждени 10,328 лица. Тѣмъ 33 пкти по-малко при едно население отъ 4 1/2 милиона, срѣщу 6 милиона за Ромѣния. Т. е., ако ние имаме 6 милиона население, то у насъ осжденитъ щѣха да възлизатъ на 12,900 души, когато въ Ромѣния тѣ сѣ 353,913 души.

Осжденитъ за прѣстѣпления противъ личността у тѣхъ сѣ тѣмъ 56,972, когато у насъ тѣ сѣ 3,983. Осжденитъ за прѣстѣпления противъ свѣтственостъ у тѣхъ сѣ 55,866, у насъ — 5,667.

Общата криминална прѣстѣпностъ у Ромѣния се изразява съ цифрата 44, у сѣрбитъ — 42, когато у насъ тя е само 8.

Ето моралнитъ капитали, съ които тритѣхъ народи влѣзоха въ войната и които тѣ тамъ сѣ пуснали въ обръщение. Тия капитали, а не измисленитъ обвинения сочатъ истинскитъ резултати на тѣхнитъ операции.

Д. Казасовъ.

Мирната конференция.

Работата на мирната конференция влиза въ една рѣшителна за народитъ фаза. За да дадемъ възможностъ на нашитъ читатели да слѣдятъ тая работа, която отвара епоха въ историята на народитъ, ние ще даваме редовно всички официални комуникетѣ на конференцията. Читателитъ ни ще трѣба да попълватъ сами печатанитъ полъ това заглавие сѣдѣния съ ония, които въ срѣда и сжбота ние ще помѣстваме въ отдѣла „Послѣдни новини“. По тоя начинъ всѣки нашъ читателъ ще има едно закрѣпено понятие за онова, което става въ Парижъ.

Д. Нацевъ—Бурсини.

Подъ ромѣнско иго.

Разказъ изъ живота на българитъ въ Добруджа.

(3)

Валерия, слѣдъ като изпрати съ очи Марто, влѣзе въ стаята си и похлупи глава надъ облакѣнитъ си рѣцѣ и чернитъ ѝ очи се оросиха съ сълзи.

Колко е силенъ и безстрашенъ! — мислѣше тя. Всички пицѣтъ кански отъ брата ми и отъ цѣлата тая хайка обирници, а той направо въ очитъ имъ горни това, което не трѣба дори да мисли. И още веднѣжъ прѣживѣ цѣлата разпра, и още веднѣжъ видѣ, какъ той слѣдъ камшичния ударъ сграби брата ѝ Василъ и го трѣшна като непотрѣбна вещь на земята. Видѣ тя неговитъ спокойни очи, чу неговия плавѣнъ гласъ, който не отслабваше при всички заплашвания и псувания на двама отъ най-големитъ и зли врагове на българщината. Тя за прѣвъ пѣтъ въ живота си видѣ силата и мощта да се очертаватъ тъй ясно въ погледа на човѣка.

Трѣпки я побиха. Картина на разпрята наново още по-живо се прѣдстави прѣдъ нея и тя бавно погсѣга съ ръка да залови рамото му, но пустото пространство не се достѣгаше. Послѣ стана, разтърси тѣлото си като да бѣше измокрена. И пакъ седна и почна да мисли.

Отъ ромѣнската история тя знаеше, че ромѣнскитъ народъ отъ памтивѣка е билъ юначенъ и могъщъ, който отъ сила и юначество пѣзна въ незащитена България и я ограби. Сега чакъ тя ясно разбра войнитъ на Мирча — ренегатъ, като брата ѝ — който отъ славолюбие изневѣри на своитъ господари, и се погнуси отъ дѣното на своята българска душа. Тя за прѣвъ пѣтъ усѣти, какъ кръвта ѝ бие въ жилитъ ѝ, итъщо ѝ задушава въ гърдитъ. Мисълта ѝ се понесе къмъ роднитъ сестри и братя, които пицѣха кански подъ новото ромѣнско иго, което по жестокостъ надминаваше и това на кърджалитъ и еничеритъ, надминаваше това на татаритъ и башибозуцитъ.

— Валерия, ела да обѣдаме! — извика майка ѝ доamna Дарина и мамо облизваше съ голѣмия си месестъ езикъ още по-месести устни.

Сѣдѣния между сѣглашенскитъ министри.

Парижъ, 26 февруари. (Радиотелеграма). Министритъ на сѣюзнитъ държави се събраха въ вторникъ отъ 3 до 6 часа сл. обѣдъ въ министерството на външнитъ работи. Отъ името на междусѣюзническата финансова комисиия, г. Креспи изложи мѣрkitъ, които трѣба да се взематъ, за да се избѣгне неизплащането на купонитъ на австро-унгарскитъ заеми съ падежъ 1 мартъ, поради липса на споразумѣние между разнитъ държави отъ бивша Австрия. Прѣдложенията на комисиията бидоха приети.

Слѣдъ това, заедно съ маршалъ Фошъ, биде разгледанъ въпроса за прѣпращането въ Полша на полскитъ дивизии, образувани въ Франция и Италия. Конференцията изпрати наставления на междусѣюзническата комисиия въ Варшава.

Проучването на въпроса за ревизия на мароканския въпросъ по силата на Алжезираския договоръ бѣ повѣрено на конференцията. Г. де Перети, поддиректоръ за Африка, изложи французкитъ искания за анулиране Алжезираския актъ и за налагане на Германия гаранции, та да не може тя да поднови въ Мароко враждебната дѣйностъ, която продължава отъ 100 години насамъ противъ Франция.

По послѣдния въпросъ „Пти Журналь“ дава слѣднитъ обяснения: 1) Описително французката зона трѣба да се вдигнатъ всички ипотеки, които тежатъ върху французкия протекторатъ, за да не се позволява на Германия да подновява враждебнитъ си дѣйствия подъ прѣлогъ на контролъ. Трѣба да се издадатъ специални наредби за да се запрѣти на германцитъ да отиватъ въ Мароко. Сѣюзницитъ на Германия сжщо ще трѣба да се откажатъ отъ Алжезираския актъ, но безъ да бждатъ засегнати отъ сжщитъ строги мѣрки. Другитъ сили, подписали спогодбитъ, въ болшинството си — Англия напри мѣръ — заявиха, че сѣ готови да възприематъ французкото гледище, и то толкова по-доброволно, че не се касае да се монополизира Мароко, защото режима на отворенитъ врата ще остане да сжществува и ще позволи на всички чужденци да се настаняватъ тамъ; 2) по отношение испанската зона, испанското правителство заяви открито въ Кортеситъ, че сжщо желае да бждатъ вдигнати ипотеки, които тежатъ върху тази зона. Тѣй като тази ревизия интересува само Франция и Испания, между двѣтъ страни ще трѣба да се сключи специална спогодба; 3) по отношение на Танжеръ, тамъ трѣба да се установи особенъ режимъ, който да държи смѣтка за все по-големото и по-големо значение на французкитъ интереси въ това пристанище, за необходимостта да се защитаватъ ефикасно тѣзи интереси и за особената нужда, която Франция чувствува да не бжде изключена отъ единъ международенъ пѣтъ, който има за нея жизнено значение. Този особенъ режимъ, безъ да бжде международенъ, ще трѣба да задоволи законнитъ интереси на разнитъ населения.

Ромѣнскитъ претенции.

Парижъ, 28 февруари. Комисиията за проучване на ромѣнскитъ териториални въпроси бѣ назоварена сжщо да проучи и въпроситъ, подигнати при опрѣдѣляне общата граница съ Югославия, отъ една страна, и Австрия, Унгария и България, отъ друга. Събрана на 25 февруари въ 3 часа слѣдъ обѣдъ подъ прѣсѣдателството на г. Традию, тя изслуша сѣрбскитъ искания, изложени отъ г. г. Пашичъ, Весничъ и Цвиничъ.

Работата на сѣвѣта на конференцията.

Парижъ, 27 февруари. (Радиотелеграма). Сѣвѣтъ на конференцията се събра въ срѣда слѣдъ обѣдъ въ министерството на външнитъ работи. На дневенъ редъ бѣха слѣднитъ въпроси: 1) Едно съобщение отъ името на белгийската комисиия, която иска отъ сѣвѣта на конференцията да опрѣдѣли точно нейния мандатъ; 2) изслушване доклада на военнитъ експерти по мѣрkitъ, които трѣба да се взематъ, за да се избѣгнатъ съткновенията между ромѣни и унгарци въ Трансилвания; 3) изложение на арменскитъ искания, прѣдставени отъ Бохосъ Нубаръ паша, прѣдседател на арменската република въ Кавказъ.

Международното законодателство.

Парижъ, 27 февруари. Четирнадесетото заседание на комисиията за международно законодателство за труда се състоя въ срѣда подъ прѣсѣдателството на г. Самуель Гомперсъ. Слѣдъ като привърши прѣгледа на ония членове отъ английския проектъ, отнасящи се до санкциитъ противъ всѣка държава, която не би изпълнила поетитъ задължения въ областта на международното законодателство за труда, комисиията се занима съ особеното положение на колонитъ въ сѣръзка съ международната организация на труда. Отъ друга страна, тя разгледа условията, при които тази организация би могла по-късно да бжде измѣнена.

Гръцкитъ работи.

Парижъ, 27 февруари. Комисиията за гръцкитъ работи и комисиията за финансовитъ работи сжщо се събраха въ срѣда сутринта. Комисиията за белгийскитъ работи засѣдава слѣдъ обѣдъ.

Интернационализирането на Дунавъ.

В. „Фосъ“ съобщава отъ Атина, че между тамошнитъ дипломатически кръгове прѣобладавало мнѣнието, че Дунава ще бжде интернационализиранъ.

Le Mouvement Dobroudjain

Bulletin de l'Organisation Dobroudjain en Bulgarie
Paraît le 1er, le 10 et le 20 de chaque mois
Rédaction et Administration place „Tchernia Djamia“ 5
Téléphone A2 388

Abonnements: Bulgarie: 6 mois 9 frs., un an 18 frs.
Etranger: 6 mois 10 frs., un an 20 frs.

Намира се за продажъ при всички вѣстникарски агенции въ Царството. Въ София за продажъ при вѣстникарскитъ будки.

Единъ брой 50 ст.

Приематъ се абонати чрѣзъ Администрацията, площадь „Черна Джамия“ 5—София

— Не ми се яде.

— Колкото ти се яде. Сама съмъ...

— Не... нѣма да дойда... Боли ме главата...

— Твоя работа. Въ всѣки случай, по-добъръ е да дойдешъ при менъ. Има да ти говоря.

— Нѣма нужда... Азъ зная. По-добъръ ще направя да му съобща за прѣстане съ своитъ задирвания и своеголия... Не сж ми потрѣбни неговитъ подарѣци.

— Я я гледайте нея, хубостницата! Виждали ли си по-добъръ човѣкъ отъ капитана, госпожиде? Такъвъ солиденъ, уменъ, честенъ, богатъ...

— Отъ потѣта на тия нещастни българи, които, за зла честь, сж попаднали въ рѣцѣтъ му да ги управлява...

— А какъ искашъ да управлява тия варвари?

— Баща ми варваринъ ли бѣше?

— А какво? Единъ дръвникъ! Отъ глупоститъ му не можахъ да си видя младинитъ. По-добъръ, че пукна, та се отървахъ отъ него.

— Господжо, вие се забравяте. Прѣдъ неговата дѣщеря не оскѣрбявайте па-

метѣта му! — съ рѣзкъ гласъ каза Валерия и бързо започна да прибира вешитъ си, а доamna Дарина съ изпулени очи, занѣмѣла гледаше дѣщеря си.

Какъ може нейната дѣщеря да каже такива думи! Боже Господи! Забравила се била! Оскѣрбявала паметта му прѣдъ неговата дѣщеря! Е това е нетърпимо вече, това минава границата... Да, да, нетърпимо е...

— Слушай ме! Ти ще станешъ жена на Ионакъ още тази нощъ, — изрева съ нечовѣшки гласъ майката и размърда дебелото си тѣло.

— Това желае и братъ ми; той днесъ се опита да ме цѣлуе; слѣдъ като бѣше мърсувалъ съ публичнитъ, които ти закриляшъ. Азъ нѣма да остана повече въ тоя вертепъ, разбирашъ ли? Азъ ще замина за Букурещъ, въ къщата на баща си. Гиусъ ме е да гледамъ дѣлата ви. Азъ не съмъ повече твоя дѣщеря.

— Да си свивашъ устата, че като те хвана, какъ по какъ ще те насѣка...

— Не можешъ ми направи, това. Моля ви се, освободете ме...

Положението.

Добрите приятели на мира, които схващат, че траен мир не може да има без умъреност и справедливост от страна на победителите, бяха твърди много загрижени от заминаването на г. Уилсона в Америка, в лицето на когото те са право виждаха незаинтересования арбитър по европейските спорове. Тия приятели на мира посрещат с радост известието, че г. Уилсон няма да свика американския конгрес на извънредна сесия, преди да се завърне от предстоящото ново пътуване до Европа. Той мисли, казва се в съобщението, че е длъжен да остане в Европа до сключването на мира. Поборените народи ще посрещнат това съобщение с още по-голяма радост, особено пък след тъй шумното манифестиране ненаситните апетити на нашите съседни.

Въз основа на това отношение Ромжия в нищо не отстъпва на Сърбия и Гърция. Според „Дейли Нюз“, Братияну е представил вече исканията на Ромжия: Трансилвания, Буковина, Бесарабия и Добруджа. Със това се опровергават по-раншните съобщения, че г. Братияну бил наклонен на отстъпки по въпроса за Добруджа. Обратно в схващанията на първия ромжиски министър се обяснява до известна степен от изявленията на г. Таки Ионеску преди кореспондента на „Морнинг Пост“. Наистина, казва г. Ионеску, да се върва, че в момента, когато г. Братияну енергично заявява своите претенции върху цялия Банат, в противовъздействие на сърбите, чийто приятелство ни е необходимо за да поддържаме противогерманската барикада, на изток, той да е предложил нещо на България, която е била и ще остане гиздо на интриги на Балканите, е абсурд. Характерното тук, е че г. Таки Ионеску признава, какво не справедливостта, а умразата диктува политиката на нашите съседни. Чувството на самостъхранение тук не може да има, освен една смисъл — недоверие към лигата на народите, която напълно гарантира г-да ромжиски от българските интриги.

Чем ромжиски, а заедно с тях и сърби и гърци, не върват в лигата на народите, това г. Ионеску не крие. Необходимо е, казва той в същото си изявление — щото ние да бъдем в най-тесно разбирателство със Сърбия и Гърция въз нашите отношения спрямо България. Кой, пита се след това, смущава балканския мир?

Все въз сжшия дух действуват и от Солун, и от Българя. Не тръбва да се забравя, телеграфа представителът на „Бритиш Прес“ Колинсон Оувел, и дъла, който имат отблъзнит държави въз тази война — лоялността на Сърбия, голмата помощ, оказана въз края на войната

от Гърция, измъната и цинизма на България.

Що се отнася до Сърбия официално, „Самоуправа“ е категоричен: „Цяла бездна дъла България и Сърбия“.

При такова положение, България не може, освен да очаква от справедливостта на великите сили разрешението на своя национален въпрос, както се казва въз официалното комюнике, издадено на 27 того. Въз това отношение никакво измънение въз българската политика не е станало.

Конференцията на остров Принкипо между руските правителства тръбва да се счита осуетена. Такава декларация е направил г. Пишон и прибавил, че съюзниците мислят да се разберат съз Русия. Съз коя Русия? Въз всеки случай не съз болшевиките, които, според г-н Пишон, сж жертва на една заблуда, като мислят, че ги канят да пръговарят съз съюзните правителства.

Да се остави руският въпрос въз такова положение не може. Съгласението тръбва да се рши на ищо. Това вижда г. Пишон и затова въз изявенията си преди френски и чужди журналисти добавил, че френското правителство намира за необходимо едно ясно обяснение съз руските елементи, преди да вземе опрделено ршение. А понеже тия елементи сж непримирими спрямо болшевиките, остава само едно ршение на въпроса — военна експедиция.

Нека отблъжмъ, че въпръки неотдавнашните манифестации на френско-испанското приятелство, искането на френците да се ревизира алжирският акт относно Мароко е пръдизвикало падането на съгласенския кабинет въз Испания на Романонесъ. Съз това на голмите надежди на испанците, да подобрят положението си въз западната част на Сръдиземно море, е нанесен един чувствителен удар. Какви послъдствия ще има тая работа, още не може да се пръдвиди.

Българският печатъ за Добруджа.

Подъ заглавие „Ромжиският тероръ въз Добруджа, в „Народно Слово“ пише:

„Ромжиският продължаватъ своите жестоки надъ българското население въ Добруджа. Избътали добруджанци разправятъ, че освен частните арестувания и малтретирания, на българите напоследък били имъ отнети всички зърнени храни и брашна, като оставили на семейство само 1 крина до новата реколта. На населението, вместо брашно, комитетите давали трици. Мелниците били заети от ромжиски власти. Мажетъ от 38 наборъ и по-стари щели да бъдат събирани да служатъ подъ знамената на ромжиската армия.

Всичко това създавало едно тягостно положение, което пръдизвикало и маса рисковни бгства“.

Сждбата на поробенитъ народъ.

Чехо-словашко.

Лионъ, 28 февруари. Съобщаватъ отъ Марселия: Маркизъ Сайонжи, който ще пръдставлява Япония въ конференцията за мира като пръвъ делегатъ, пристигна въ четвъртъкъ съ парахода „Томбамару“. Шефътъ на японската делегация е една отъ най-видните личности въ Япония. Той е билъ два пъти министър-пръдседател. Той е искренъ приятелъ на Франция и личенъ приятелъ на г. Клемансо. Пръвъ послъдните години маркизъ Сайонджи игра видна политическа роля, която оправдава избирането му за делегатъ въ конференцията.

Армения.

Лионъ, 28 февруари. По случай изложението на арменските искания, направено въ сръда преди конференцията, единъ отъ арменските делегати, г. Ахрунианъ е направилъ пръвъ в „Танъ“ следните изявления: „Арменският народъ съвтъ обявилъ независимостта на Армения на 27 май 1918 год. Арменският парламентъ бѣ свиканъ, правителството се състави и народниятъ съвтъ му пръдаде властта. Тази република обхваща сега една територия отъ около 60,000 кв. км., населена съ около 2,000,000 души. Арменците воюватъ още отъ първите дни на всеобщата война, когато, отхвърляйки турските пръдложения, тѣ застанаха на страната на съюзниците. И арменският народъ бѣ жестоко разочарованъ, когато се видѣ изключенъ отъ конференцията. Вслъдствие на това наше правителство натовари делегацията, която пръдседателствувамъ, да иска: 1) Признание независимостта на арменската република, независимост, извоювана на бойното поле и 2) Допускане въ конференцията единъ пръдставителъ на арменската република. Относително нашите национални идеали ние искаме: 1) Независимостта на цялокупна Армения, която обхваща територията на арменската република и арменските провинции отъ Турция. Така създадената нова арменска държава да бъде поставена подъ гаранцията на лигата на народите и да едно пръходно врѣме подпомагана отъ една сила, опълномощена отъ лигата. 2) За да бъде жизнеспособна, бъдещата държава ще има нужда отъ изходъ на свободно море, безъ който изходъ единъ народъ като нашия, обкръженъ отъ враждебни и неподатливи на западната култура елементи, не може да осигури своята отбрана и своето икономическо и културно развитие.

Положението въ Добруджа.

Като прави обзоръ на военното положение на Балканите, „Дейли Телеграфъ“ (17.1) изтъква, че въ Добруджа имало триения между българите и ромжиски, които се дължели на голмата дълност, която проявявали ромжиският административни власти.

Лойдъ Джорджъ за новите граници.

Самоопрѣдлението на народите. — Аннетитъ.

Въ английската камара на депутати, споредъ „Корниера дела Сера“, полковникъ Гинесъ се оплакалъ противъ мултиплетъ въ работите на мирната конференция. Лойдъ Джорджъ, отговаряйки, заявилъ, че конференцията прави голми усилия за по-скорошното сключване на мира.

„Съ Германия, казва Лойдъ Джорджъ, имаме да разрешимъ многобройни въпроси, като напр. териториалната ректификация: Относно западната граница на Германия понстоящемъ се водятъ пръговори и азъ съмъ уврентъ, че скоро ще се постигне съгласие.

Другояче стои въпросътъ за разграничението между Германия и Полша. Тукъ интереситъ на много народи се кръстосватъ и, преди да се вземе ршение, тръбва да се направи щателна анкета. Елзасъ и Лотарингия е достатъченъ примѣръ за това, какви гръшки могатъ да се направятъ при разрешението на подобни въпроси. И тъй, не е възможно да се произнесе окончателно за границите между Полша и Германия, преди да се завърне анкетната комисия, изпратена въ Полша.

Колкото за колонните, Германия произнесе собствената си присъда съ начина, по който се отнесе съ мѣстното население; въ интереса на човечеството е колонните да не се повърнатъ на Германия.

Тия сж съществени въпроси за мира съ Германия“.

Лойдъ Джорджъ не одобрява пръзрителния тонъ на някои депутати относно лигата на народите. „Малките народи, заявилъ той, иматъ голмо желание да се учрди лигата, въ която иматъ пълно доверие. Ние сме на път да създадемъ нови държави, като Чехо-Словашко и Югославия; някои отъ тяхъ ще иматъ мощни съседни. Всички разчитатъ на лигата за защита на собствените си интереси“.

— Никаквица!... Ти си вирнала глава, но знай, че довечера сама ще те съблъка гола и ще те хвърля въ ржцѣта на Ионакъ! Ако се противишъ, азъ ще му помогна... да, да, ще му помогна, това добръ знай! — каза доамна. Дарина високомерно и отиде да обѣда, като не даваше важностъ на Валерийните заплащания, които сичаше за чисто дѣтиски. Тя знаеше, че е невъзможно да се пътува до Силистра пѣшъ или съ кола безъ знанието на Ионакъ.

Валерия, безъ да мисли много, събра въ едно куфарче малкото си дрехи и някои дребни спомени отъ пансиона, напусна пръвъ задния входъ майчиния си домъ по срѣдъ бѣлъ денъ и се запъти по шосето за Силистра. Тя, впрочемъ, не знаеше кждъ ще отива и какъ ще направя това. Бѣше и необходимо да избѣга отъ готвящия се позоръ и тя избѣга, а какъ щѣше да се скрие и кждъ, за това и не помисли дори.

Още не бѣше излъзла вѣтъ отъ селото, когато Марто я зърна. Нѣщо се прѣметна въ гърдите му и той бѣжишкومتъ отиде при нея.

— На кждъ госпожице? Защо тия съззи?

— Бѣгамъ отъ дома на майка си, — едва можа да каже тя и зариди.

— Ами на кждъ ще отидете?

— Въ Букурещъ.

— Пѣшъ?

— А какъ?

— Само единъ мигъ и азъ ще ви отведа до Силистра, — каза той ршително и остави сличаната Валерия на пътя. Следъ малко той се появи съ запрегнатъ кабриолетъ, здраво стискайки юздитъ на охраненъ вранъ жребецъ. — Качвайте се безъ страхъ и колебание. Следъ шесть часа сме въ Силистра. Никои не може да ме стигне. Коньтъ бѣга като вихрь.

Валерия се настани въ кабриолета и Марто приплющъ камшикъ надъ главата на коня, който се понесе като стихия по равния дръмъ. Скоро облаци прахъ скриха всѣква дѣря на бѣгащите.

Късно пръвъ нощта Марто се върна въ кжди. Даскалъ Горанъ го чакаше въ хаята кипящъ отъ гнѣвъ.

— Кждъ ходи, Марто?

— Откарахъ Валерия Радулеску въ Силистра.

— Ти каруцаръ ли си?

— Не, не съмъ.

— А какъвъ си?

— Честенъ човѣкъ, който спаси една невинна отъ вертепа на доамна Дарина и отъ ноктите на капитанъ Ионакъ.

— Какво ти влизатъ въ работа чуждите дертове? Защо е всичко това?

— Ей тъй. Една лъщери на българинъ тръбва да се спаси. За българите всичко, за другите нищо — нали така ме учи?

— Не разправяй много, а ми кажи, какъ ще се разправишъ съ Ионакъ. Той иска да те застрѣля.

— Дали ще посмѣе? — и Марто се изсмѣ гърлесто.

— Не бѣди толкова самонителенъ, а още сега да си събирашъ парцалитъ и въ София ли ще ходишъ, въ Букурещъ ли, или въ Женева, само махай се, че ще наалъчешъ нѣкоя пакостъ надъ селото. Двѣ години едва го опазихме отъ безчинствата имъ и сега накрай врѣме да ставаме причина на скръби, а може и на убийства... Ионакъ търси случай да излѣ набралата се въ сърдцето му злоба отъ наше непослушание, което го боде като

трънъ. А най-опасенъ трънъ той смѣта тебъ и менъ... Варли се, Марто, не е врѣме за буйства и безразсѣдни постъпки. Върви, още тази нощъ замини!...

— Ма кждъ безъ разрешение отъ сигурантата?

— На ти паспорта на полова синъ, на ти пари и хайде, отивай! Сътозаръ ще върне коня.

Марто чу послъдната башина дума и овѣси глава надъ гърди, послъ стана, разтри челото си и почна да прибира вещитъ си.

Всички спѣха тихъ и спокоенъ сънъ. Той погледна съ скрита тъга къмъ майка и сестри, цѣлуна ржка на баща си и замина по сжщия дръмъ, по който само преди петъ часа той откара Валерия, която единичка бѣше запълнила въ тоя мигъ цѣлото му същество. Отъ нѣжния трепетъ и раздѣлването на поритъ по тѣлото си разбра, че това е сила отъ влѣчение и желание да я има скъпа и мила до сърдцето си. И нерадостниятъ пътъ му се стори като пътъ на душата, която го води къмъ щастие и радости, неспирни смѣхове и вѣчно желание.

(Слѣдва).

ХРОНИКА

Организацията в България. В гр. Деде-Агач на 19 февруари т. год. се избра ново настоятелство на д-во „Добруджа“ съ същия състав: Председател Енчо Маринов, подпредседател В. Тополски, секретар К. Златаров, касиер Н. С. Ханджиев, членове: П. Балкански и Н. Чхларов. Пожелаваме на новото настоятелство тръскава дейтелност.

В гр. Видин се избра ново настоятелство на д-во „Добруджа“ в същия състав: Председател Т. Ракаджиев, Тулчанец, учител в Видин, секретар Димитър Христов, тулчанец, учител, касиер Г. Шопов.

Из живота на софийската Добруджанска организация. Върховният управителен комитет на Добруджанската организация в София поканва членовете си на редовно заседание в неделя, 2 март, 9½ часа сутринта в помещението на организацията.

Още една чувствителна загуба за Добруджа. Вчера се извърши погребението на Петър Димитров, стар български деец и един от старите ратници за свободата на Добруджа. На опечаленото семейство Добруджанската организация изказа телеграфически съболезнованията си за чувствителната загуба, която сполътява Добруджа с неговата смърт. На погребението присъства делегация от Добруджанци. Покойникът беше твърд трудолюбив и тих работник за благо на родината си и остави дълбоки спомени в сърцата на всички добруджанци.

Добруджанска студентска група. На 26 и 28 т. м. студентите от Добруджа имаха учредителни събрания, в които подновиха студентската добруджанска група. Приет бѣ единодушно уставът на групата, слѣд което се пристъпи към изборъ на ново настоятелство и контролна комисия. За членове на настоятелството се избраха слѣдните лица: Председател Морозов, подпредседател Малев, секретар М. Илиев и съветници Вл. Арабов и Д. Златаров. За членове в контролната комисия се избраха: председател г-ца Божанова и членове Кръстев и Кузманов.

Турците и България. Вчерашният русенският народен представител г. Х. Садж Мехмедов и гюмюрджинските народни представители г. г. Хюсни Хюсенов, Хафуз Сали Мехмедов и Хаджи Юсуф Ибрахимов посетиха в министерството на външните работи министър-председателя г. Т. Тодоров, комуто сж изказали възмущението си от писаното в нѣкои цариградски и солунски грѣцки вѣстници, какво турското население в Тракия проявявало симпатии към Гърция. От името на това население г. г. народните представители сж заявили, че послѣдното е доволно от българското управление и желае да живѣе винаги в прѣдѣлите на Царството.

Пжтуванията за заразените мѣста. Дирекцията на народното здраве е наредила, всички пжтуващи от София и други заразени градове за чисти такова да се снабдяват с медицинско свидетѣлство от санитарните участъци. Свидѣтелства, издавани от волнопрактикуващи лѣкари, не ще се зачитат.

За женитѣ-юристи. Комисиия от Българския Женски съюз, от г-житѣ Малинова, Д. Иванова и Д-ръ Стоянова се яви прѣдъ министра на правосъдието Д-ръ Джидров да иска да се направи потрѣбното, щото женитѣ, свършили правото, да имат право на адвокатки и сѣдни.

Женска петиция. Днесъ комисиията на българския женски съюз ще подаде петиция до Народното Събрание за политическите права на българката.

Земледѣлската Катедра в Варна. Подвижната земледѣлска катедра в гр. Варна, която започва отново да функционира, вѣсто военното агрономство прѣз време на войната, увличава персонала си с още един агроном и с един техник по лозарството за да може да работи по-добре.

Книжки за самоличност. Всичките телеграфо-пощенски станции в Царството издават книжки за самоличност. Съ прѣдвяване на послѣдните, непознати на пощата, получатели могат сжко да получават безплатно кореспонденцията си, а тѣ сжко и да изтеглят по спест. каса, пощенски записи и пр. Тѣзи книжки имат валидност три години и струват само един лев. При поискване на такава книжка не се изисква нищо друго, освѣн прѣдставяне на един протрѣг, който се прикрѣпя към книжката.

Курсът на лева. Послѣдните свѣдѣния от швейцарската борса отбѣлзват едно затвърдяване курса на нашия лев на 44 — 48 шв. ст., слѣдователно, курсът му в Солун по-нисък има повече спекулативен характер.

Нови книги. Получи се в редакцията новоиздѣлата книга на нашия литературен сътрудник Д. Кацев — Бурски — Разкази, томъ I, цѣна 5 лева, складирана при Книгоиздателството на българските писатели, „Цар Освободител“ 14 — София.

Книгата съдържа слѣдните разкази: „Баща и син“, „Неприятели“, „Против Освободителката“, „Степа“, „Некролог“, „В обятията на Шаръ“ и „Теменуги“. Прѣпорѣчваме я на нашите четци.

Изявления на Таке Йонеску.

Букурещият съюз против България.

В. „Народъ“, разглеждайки положението, пише:

„Дали ще успѣе Гърция да вземе цѣлния егейски брѣгъ, дали България ще бѣде лишена, както от него, тѣй и от Добруджа и Македония, това е неизвѣстно. Характерна е, обаче, декларацията на Таке Йонеску, че той не знае, какво е обѣщавал Братияну за българска Добруджа, но че е увѣрен, какво Ромжия не ще прѣдприеме нищо спрѣмо България без прѣдварително согласие с Гърция и Сърбия. Това свидетѣлствува за сѣществуването на прѣжния букурещки съюз против България, към който допълнително правни [специалния сръбско-грѣцки съюз, създаден още прѣз май 1913 г. с цѣль да не се допусне България в Македония и тържествено потвърден тѣзи дни и от Сърбия, и от Гърция по случай конфликта им с Италия].

Бунт в Ромжия.

„Секоло“ съобщава от Лондон: Пристигналите от Букурещ извѣстия за една антимоноархическа революция, която избухнала в Ромжия, прѣз време, на която кралът бил убит при опита му да бѣга, произвели впечатление, защото се сжкождат с свѣдѣнията, пристигнали до правителствени крѣгове, според които извѣстията в Ромжия положението дѣйствително било тежко. „Дейли Хроникль“ бѣлжж, че досегашните свѣдѣния сж от нѣмски или австрийски източник и че тѣ не сж потвърждавани от извѣстия произхождащи от съюза. Липсата на потвърждение не свѣдочи за фалшивостта на свѣдѣнията, които, вѣроятно, трѣбва да почиват на истината, но, както бѣлжж „Дейли Хроникль“, малко вѣроятно е, че се касае за една революция, толкова повече, че и други свѣдѣния от подобен род се оказаха безосновни. Ясно е, че голѣмитѣ страдания, наложени на ромжския народ от войната, може да сж дали повод за бунтове. В всѣки случай, според английския вѣстник, малко вѣроятно е, че в Ромжия е избухнала антидинастическа революция.

Френска мисия в Ориента.

„Опионионъ“ съобщава, че в Солунъ пристигнала една френска търговска мисия, която щѣла да посети всички балкански държави и Ориента.

Искантъ в-къ „Добруджа“ от вѣстникопродавците.

Балкански прѣговори.

Солунските вѣстници съобщават, че били започнати прѣговори за установяване телефонни мрѣжи между балканските държави.

Послѣдни новини.

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

Положението на Белгия.

Париж, 28 февруари. — (Радиотелеграма). — Съобщават от Брюксел: В Камарата, отговаряйки на една интерпелация, министърът на земедѣлието заяви: Войната показва капиталното значение на нашето земедѣлие, което бѣ систематически унищожавано от неприятеля. Навсѣкдѣ нивитѣ и горитѣ сж опустошени, навсѣкдѣ земедѣлческата индустрия е почувствувала минаването на противника. Трѣбвало е, по заповѣд на министерството на земедѣлието на пруския крал, да бѣдат обогатени германските земедѣлци за сметка на нашите. Според едно приблизително изчисление, германците сж задигнали 100,000 коня на стойност 250 милиона. Шо се отнася до другия добитѣкъ, той е почти напълно унищожен.

Работата на мирната конференция.

Париж, 1 март. (Радиотелеграма). Финансовата комисиия се събра в петък под прѣдседателството на г. Креспи в министерството на финансите. По прѣдложение на г. Клоцъ, комисиията възприе единодушно принципа да се образува една финансова секция при лигата на народите. Една подкомисиия бѣ натоварена да съгласува гледищата на делегатите по дѣйността на тази финансова секция. Комисиията отложи заседанието си за сряда, 5 март.

Комисиията за ромжските работи и комисиията за труда имаха сжко заседания прѣди обѣд. Комисиията за чехословашките работи се събра в петък сл. обѣд.

Холандците на помощ на Франция.

Париж, 28 февруари. Желаяйки да покаже съчувствието си към сѣверна Франция, съчувствие, проявено рече с дѣлата на испанско-холандския комитет за продоволстването на Белгия и сѣверна Франция прѣз войната, холандското правителство е изпратило в Париж една мисия, която ще проучи нуждите на освободените земи и мѣрките, които

би могла Холандия да вземе за да помогне, според силите си, за възобновяването на тѣзи нещастни селища. От първите срѣщи с компетентните власти се вижда, че помощта на Холандия ще бѣде много полезна; тя ще достави строителен материал, земледѣлчески инструменти, както и добитѣкъ, когато ще се поднови в достатѣчни размѣри спрѣния от дълго време насам внос на фуражъ.

Френска мисия в Бразилия.

Париж, 1 март. Съобщават от Бордо: Една французка военна мисия, начело с генералъ Гамелино, отпътува съ парахода „Лижеръ“ за Бразилия, гдѣто ще работи съгласно една спогодба, сключена между дѣтѣ страни.

Авганистанъ и Англия.

Малта, 1 март. (Радиотелеграма). Лордъ Кързонъ заяви в камарата на лордовете, че новият авганистански емиръ е изказал писмено прѣдъ индийското правителство своята лоялност и приятелство.

Г-нъ Клемансо напълно здравъ.

Малта, 1 март. Съобщават от Париж, че г. Клемансо е подкачил напълно своята дѣйност.

Болшевиките разбити.

Малта, 1 март. Съобщават от Литва, че слѣд едно успѣшно сражение край Згета и Пуна(?) литовските войски отблъснали болшевиките по широк фронтъ. Слѣд това, съ нови подкрѣпления болшевиките повторно атакували на 7 февруари, но били повторно разбити и отстъпили в безпорядѣкъ, като оставили всички си материали. Литовците напѣднали на дълбочина около 10 км.

Книга за малкото братче.

повѣст от талантия шведски писател ГУСТАВЪ АФЪ ХАЙЕРСТАМЪ се пусна въ продажба от „МОДЕРНА БИБЛИОТЕКА“. Това е една книга, която трѣбва да бѣде прочетена от всѣки интелигентен читател. Намира се за продаж въ всички книжарници и будки из царството. Цѣна 3.50 лева.

Тереза Ракенъ,

романъ от знаменития френски писател Емиль Зола. Една извѣрдно покъртителна картина на прѣстѣпната любов. Издание на „МОДЕРНА БИБЛИОТЕКА“. Продава се въ всички книжарници и будки в царството. Цѣна 6 л.

Библиотека „Добруджа“.

издания на народоспазвателния фонд „ДОБРУДЖА“

Изгѣзали сж до сега слѣдните книги отъ библиотека „ДОБРУДЖА“:

- № 1. Исторически права на България върху Добруджа отъ М. Г. Марковъ. л. 2.—
- № 2. Добруджа и нашето възраждане (културно-исторически издирвания) отъ Ст. Чилингировъ л. 5.—
- № 3. Кюстенджанското пристанище отъ Д-ръ Пенаковъ л. 1.50
- № 4. Мемоаръ отъ Центр. Добр. Съветъ л. 1.5н
- № 5. Ромжските жестококи надъ отвлѣчените добруджанци въ Молдава, подъ уредбата на Драгомир Пачовъ и Д. В. Кацевъ л. 2 20
- № 6. Стари и нови паметници въ Добруджа (художествено-етнографиченъ етюдъ) отъ Ив. Енчевъ—Видю л. 12 —
- № 7. Стефанъ Караджа (живописни бѣлжжж) отъ Ст. Чилингировъ л. 2.—

Други издания на Фонда:

- Портретъ-картина на С-р. Караджа Цѣна л. 2.50
 Картина Св. Св. Кирилъ и Методий по оригинала на художника Ив. Енчевъ—Видю Цѣна л. 6.—
 ПОРЪЧКИ за книгите отъ библиотеката и другите издания се отправят до управлението на Народоспазвателния фондъ „Добруджа“, ул. „В. Левски“ № 16 — София, или до дружество „Книжнина“ ул. „Вас. Левски“ София, телеф. 1609

В България при всички книжарници.